

Heikki (Kyyrönen) pyysi Manna-reissun kokemusasiantuntijalta näkemystä reissusta. Paluumatkalla keskustellessamme hänelle olisi riittänyt kaksikin riviä, mutta tulee tästä vähän pitempi.

Mietin osa-alueita, joista olisin voinut kirjoittaa. Niitä ovat esimerkiksi:

- **Kuntosuunnistus** (olin ainoa, joka tarvitsi tuota kuntoa suunnistamiseen, muut vain juoksivat kisakeskuksen erittäin ruotsalaisella, suorastaan solsidanmaisella, nurmikolla ja täydellisessä ruskametsässä.)
- **Erittäin pitkä ja kapea vessajono** (jonka päädyssä pienet pojat ohjasivat kuplaotsaiset suunnistajat puolen metrin pituisilla kepeillä vapaisiin koppeihin.)
- **Alueen riistaongelma** (jonka takia kisakeskus oli jouduttu viime hetkellä siirtämään toiseen paikkaan. Itse vastasin huoltojoukoissa kisajohtajan pyytämien riistahavaintojen vastaanottamisesta. Sain yhden, mutta se tuli liian myöhään ja tulkitsin sen ensin aivan väärin. Seuramme yksi jo aikuisikään ehtineistä miehistä kertoi yökerhossa noin kello 4,?? että oli nähnyt jäniksen. En enää tehnyt jälki-ilmoitusta.)
- **Puhelimien käyttö** viestijuoksijoiden logistiikan hoidossa. (Koska minua on kiusattu tästä aiheesta jo aivan riittämiin, pitäydyn kehittämisehdotukseeni, että seuraavana vuonna käytämme vauvojen itkuhälyttimeä, ja varvauspuomilla roikkuja saa pukeutua jonkun toisen seuran asuun.)

Päädyn kirjoittamaan henkilökohtaisesta haasteestani matkan aikana. Jouduin hieman vääristelemään totuutta kertoessani melkein 90-vuotiaalle, erittäin huolestumiseen taipuvaiselle, äidilleni lähdöstäni Manna-reissuun. En olisi pystynyt rentoutumaan, jos hän olisi tiennyt, että mahdollisilla, erittäin pahoilla syysmyrskyillä olen Ruotsin-laivalla. Kerroin vain puolet totuudesta ja muuttelin loput eli että matkaamme bussilla Turkuun ja yövyimme siellä leirikeskuksesta. Äitini oli nukkunut viikonloppuna hyvin ja ihmetteli, miksi minä olin niin väsynyt.

En ollut osannut ennakoida, miten valppaana on oltava reissun jälkeen, kun olisi niin paljon kerrottavaa, jota ei voi äidille kertoa. Kuten:

- Molemmilla KooÄssän joukkueilla meni hyvin ja Tampereen Pyrintö voitti koko kisan!!
- Miten helpottavaa oli, kun bussikuski apureineen löysi vihdoin viimein lauantai-iltana Tukholman keskustasta sataman ja ehdimme kuin ehdimmekin ajoissa laivaan.
- Mikä fiilis oli, kun KooÄssän karaokehuiput vetivät Iskelmäbaarissa bravuurinumeroitaa ja me kannustimme.
- Oli huippua, kun elämäni ensimmäistä kertaa yökerhosta jalat useamman tunnin tanssimisen jälkeen koeteltuina, ei tarvinnut laskeutua kuin yhden kerroksen alemmas omaan hyttiin. (Ensi vuonna ollaan taas kaikki autokannen alla, koska tästä reissusta intoutuneina aiomme tilata seuraavan vuoden matkan ihan pian, tai kun hallituskin on päättänyt asian ;)

No sitten oli toki asioita, joita en olisi äidille edes kertonut. Kuten, että paluumatkalla en ehtinyt ollenkaan nukkumaan. Menomatalla nukuin puolet lyhyestä nukkumisajasta petauspatjan alla, koska yritin olla pimeässä herättämättä hyttikavereita. Eli oli reissussa niitäkin, jotka nukkuivat. Varmaan 50/60.

Viime metreillä ennen kotiin palaamista Heikki kertoi Jukolan kisamuiston, jossa ei-suunnistava henkilö oli reissun aikana koko ajan kysellyt "onko tässä mitään järkeä?" En sitäkään kertoisi äidille, että ei ole mitään järkeä koko Manna-reissussa ja just sen takia se onkin niin hauska reissu.

Päivi Pollari

- kokemusasiantuntija
- huoltojoukkueen toiseksi kovaäänisin kannustaja
- riistahavaintojen vastaanottaja
- radioamatööristen laitteiden "käyttäjä" varvauspuomilla